Oponentský posudek bakalářské práce Kristiny Blažkové
Imaginace a vizuální prostředí v díle Gabriela Garcíi Márqueze

Problém této práce spočívá v odchýlení se od stanovených cílů (jak je vystavěn prostor Márquezových děl, v čem se jeho fikční svět liší od aktuálního světa Jižní Ameriky, nakolik se do jeho výstavby zapojují magické prvky a čím García Márquez přispěl k nové narativní metodě, viz Abstrakt) a naopak v zabývání se tématy a cíli jinými (magický realismus a zázračné reálno, motivy času, paměti a samoty v románu *Sto roků samoty*) a hlavně a především v pojmové bezradnosti.

Z pojmů, které autorka používá, není jasné, co konkrétně a jakým způsobem chtěla v díle Gabriela Garcíi Márqueze analyzovat. Titulní pojem „vizuální prostředí" (visual setting) se užívá v souvislosti s počítačovými hrami nebo operačními systémy, zatímco v literární vědě se nevyskytuje. Autorka zároveň toto sousloví, na rozdíl od pojmu imaginace, jemuž věnovala podkapitolu, nijak nevysvětlila, ale naopak ho zatemnila nereflektovaným používáním mnoha dalších pojmů, jako jsou vizuální svět, vizuální obrazy, výjevy, kulisy, živé obrazy, vizuální prvky, vizuální stránka, imaginativní tendence, imaginativní a vizuální motivy, realistická vizuální podoba. Pokud mělo být jejím cílem analyzovat prostor či vyprávěný svět Márquezova macondského cyklu, pak výsledek této analýzy je stejně velmi hubený. Vedle toho, že fikční Macondo bylo inspirováno spisovatelovým rodným městečkem Aracatacou, a několika dalších informací (původ názvu Macondo, stávka zaměstnanců United Fruit Company, inspirace Faulknerovým románovým světem a Macondo jako alegorie Latinské Ameriky), se o konkrétní podobě tohoto narativního prostoru, jakým způsobem je strukturován a reprezentován a jaké významy může nést, nedozvíme nic. Svou „analýzu" autorka shrnula tímto vskutku dech beroucím závěrem: „Od jakéhokoliv dalšího rozboru prostředí Maconda jako městečka majícího skutečné základy v Aracatace, nebo jako abstraktní metafory na širý svět nás může García Márquez odradit odzbrojující větou, která mi navíc slouží jako jednoduchý epilog k otázce imaginace a vizuálního prostředí ve *Sto rocích samoty*: ‚Macondo je – spíše než nějaké místo na Zemi – stav mysli.' " (s. 29).

Autorka tíhne k esejistickému stylu, který však někdy nezvládá a dopouští se neohrabaných či nedomyšlených formulací (např. „Dnešní myšlení už chápe kauzalitu – díky vývoji vědomí jsme začali rozumět příčinám a následkům událostí a jevů" [s. 21]; „Každá kultura má osobité rysy, jejichž základním kamenem je magické myšlení" [s. 22]; „Macondo je imaginární městečko postavené na základech Aracatacy" [s. 25]).

Zároveň je ale patrné, že autorku zvolené téma zajímá, a je tudíž škoda, že např. svoji hypotézu o souvislosti mezi představami, jaké si o duších zemřelých tradují Goachirové, a motivy duchů zemřelých v románu *Sto roků samoty*, více nerozvedla.

Bakalářskou práci k obhajobě doporučuji a navrhuji známku **dobře**.

Mgr. Jiří Holub
2. 9. 2016